

Oče sedi na svojem prostoru,
naslonjen s komolci na lipovo mizo,
kot bi pognali korenine.

Z veselim nasmehom v očeh
se ogleduje po hiši.

Prihajamo in mu stiskamo roko,
on pa kar sedi za mizo,
pozorno spremlja vse
in je videti dosti mlajši.

Stara ura, še dedova lastnina,
s hrupom obvladuje prostor,
medtem ko se babica in mlada mati
šepetaje mudita okoli
majhnega, rjavega, nagubanega obrazka.

Mama odreže velikanski kos belega kruha,
ga zavije v šumeč papir,
potem pokliče sosedovega kuštravca
in mu šepetaje naroča,
naj bo v bližini.

In ko odhajajo, jim pravi,
še teh tisoč din mu dajte,
da se bo spominjal tega dne.

Fant v poskokih priteče k vežnim vratom
in prestreže pot beli culici.

Ko dobi, kar mu gre,
ker se je prvi srečal z novim človekom,
steče proti radovednim obrazom
na oknih sosedove hiše.

Potlej sedejo v avto,
ker je po naključju pred hišo
in se odpeljejo na veliko skrb babice,
ki vse bolj zaupa svojim nogam.

Dečko gleda pisano,
ko dajejo zanj izjave
(zlasti botra odganja hudobnega duha,
da odmeva po vsem prostoru) —
in zatrdila, ki mu jih ne bo treba nikoli izpolnjevati.

Ob vrnitvi je še bolj veselo:
spet pijemo žganje in kavo
in mislimo nase.

Sina izroče materi,
da ga nahrani,
potem fant malo pojoka
in zadremlje v košu,
kar je zdaj njegova dolžnost.

Tukaj spi zdaj kal našega odhoda.
Nabira si moči,
da nam odvzame vse,
kar smo mi iztrgali očetom in dedom,
da se poroga nad starim
in si domišlja,
da se svet začenja pri njem.

O, da bi te izučile norosti očetov in dedov.

Očetovo zadovoljstvo se stopnjuje s spitimi kozarci,
vesel in z osebnimi spoznanji prepojen
pogovor vodi ob obloženi mizi.
Brat in žena, ki sta poskrbela
za svoje skrbi,
molčita in se prepuščata besedam drugih.

Oni tam v košu,
se kljub temu, da nima še obraza,
ki bi se vtisnil v spomin,
vračča, vračča med nas
in terja svoj prostor
ob mizi,
v hiši,
povsod.
Dajmo mu ga,
toda sam naj se dokoplje do njega.

Po malem pijemo in
mislimo nase.